

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

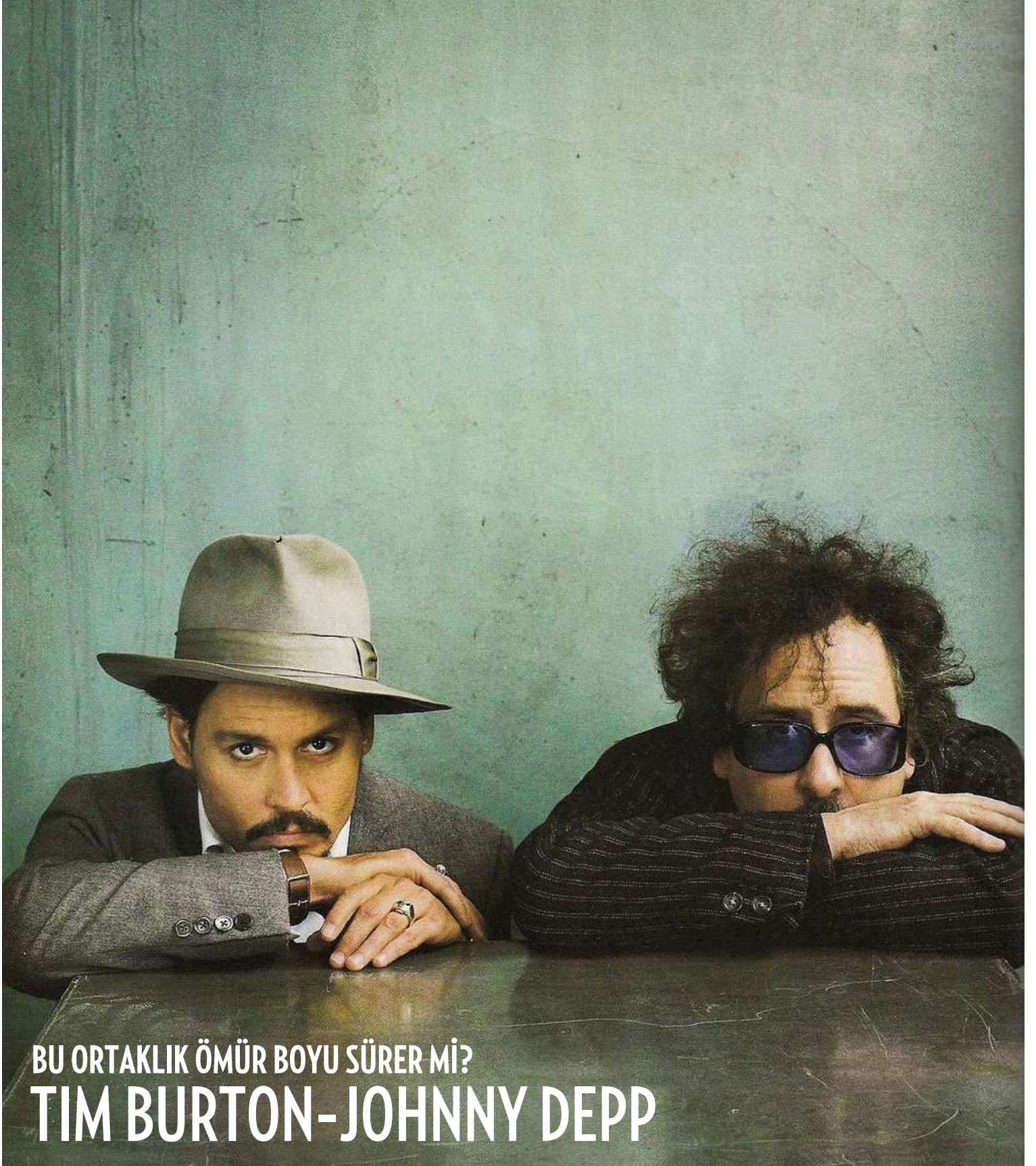
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BU ORTAKLIK ÖMÜR BOYU SÜRER Mİ?
TIM BURTON-JOHNNY DEPP

2 DALDA OSCAR ADAYI

EN İYİ KADIN OYUNCU . EN İYİ YARDIMCI ERKEK OYUNCU

ALTIN KÜRE ÖDÜLÜ
EN İYİ KADIN OYUNCU

"MICHELLE WILLIAMS,
MARILYN MONROE ROLÜNDE
KUSURSUZ BİR
PERFORMANS SERGİLİYOR."
VANITY FAIR

michelle
WILLIAMS

kenneth
BRANAGH

eddie
REDMAYNE

emma
WATSON

judi
DENCH

MARILYN

İLE BİR HAFTA

MY WEEK WITH MARILYN

Şimdi
DVD ve VCD'de!

bir
yıl

tiglon

BÜYÜK UMUTLAR VE KÜÇÜK YAZARLAR

SON YILLARIN EN BEKLENEN FİLMİYDİ "PROMETHEUS". YAPIMCILAR EN BAŞINDAN BERİ KONUYU VE İÇERİĞİNİ sakladılar. Hatta dezenformasyon tekniğiyle hedef şaşırtma taktiği bile uyguladılar. "Yaratık" (Alien) filminin köklerine nüfuz eden filmin yönetmeni, ilk filmin de yaratıcı yönetmeni Ridley Scott olacaktı... Oyuncu kadrosu belirdikçe heyecanlar arttı.

Senaristin TV dünyasının harika çocukları kadrosunu kuran JJ Abrams'ın ekibinden Damon Lindeloff olduğu açıklanınca beklentiler çoğaldı. Fox'un fragman, teaser, afiş görselleri gibi konularda artık iyice ustalaşmış stratejileri de işe yaradı ve iyi bilimkurgu filmine hasret hepimiz "Prometheus"u büyük umutlarla beklemeye başladık. Yapımcılar, her adımlarıyla bu beklentiye körüklediler. Bu bir kumardır ve bunu sonuna kadar oynadılar...

"Prometheus"u ortalığı büyük bütçeli, kısır hikayeli, 3D gişe filmlerinin sardığı bir dönemde susuzluğumuzu giderecek bir vahaymış gibi bekledik. Peki karşımıza nasıl bir film çıktı? Plastiği ve görsel dünyası çok iyi olan bir film "Prometheus" ama izleyende ilk "Alien"ın yarattığı etkinin yarısını bile bırakamadı ertesi gün... Çünkü en beklenmedik yerde tökezliyordu film: Hikayesinde...

Hollywood'un yeni nesil yazarlarının işi şu açılardan çok zor:

1. İyi hikayeler daha önce yapıldılar... 2. Bu yeni yazarlar, bu filmlere hayran olarak büyüdüler, sonra da onları taklit etmeye başladılar... Hollywood gişe filmlerinde 'yenilik' ya da 'bir tat, bir doku' bulabildiğimiz filmler giderek azaldı. Christopher Nolan'ın her filmi bu yüzden büyük bir merakla bekleniyor ve Nolan henüz beklentilerin altına inen bir film çekmedi. Çünkü filmlerinde bir

'tazelik' var yine de... Batman'i anlatırken bile bu 'tazelik' bizi filme doğru çekiyor. Neredeyse aralıksız süregiden çizgi romanları, sonrasında TV dizisi, animasyonları, kitapları, film uyarlamalarıyla 70 küsur yıllık bir süperkahramanı yeni bir bakışla sunabilmek az buz bir şey değil tabii ki...

Şimdi aynı çıkışı "Örümcek-Adam"ı (Spider-Man) da başa sararak arıyor Hollywood. Daha sonra "RoboCop"a da "Die Hard"a da hatta "Lethal Weapon" serisine de yapacaklar... Eski yapılanları tekrar pişirip, yeni nesile üç boyutlu satmaya çalışacaklar... Ama bu tür filmlerin emanet edildiği yeni nesil yazarların arasında Christopher Nolan, Matthew Vaughn ve birkaç başka isim dışında öne çıkabileni yok. Daha çok biçim değiştirmiş "Indiana Jones" hikayeleri ya da başkalaştırılmış "Star Wars"lar izleyeceğiz uzun süre anlaşılan...

Bir yıl içinde iki tane "Pamuk Prenses" filmi sunabilen, sürekli yeni "Alacakaranlık"lar (Twilight) üretmeye çalışan, yıllarca başka hikayelerin arasına katarak beslediği mitolojinin artık bizatihi kendisini çarpıtıp filmleştiren, artık süperkahramanların stüdyoların ana geçim kaynağı haline geldiği bir dönemin içinde Hollywood... Yıllar önce bir kere daha buna benzer bir sıkışıklık yaşamıştı. O zaman Spielberg-Scorsese-Coppola-De Palma-Lucas beşlisi çıkagelmişti...

Şimdi de yeni bir şeyler anlatmasa da, bildik hikayeleri farklı üsluplarıyla anlatarak izleyiciyi vuran genç bir nesil geliyor sanki daha çok: Nicolas Winding Refn, Lynne Ramsay, Steve McQueen vb... Hollywood senaristlerde de bunun karşılığını bir an önce bulmak zorunda sanki...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, VUSLAT SARAÇOĞLU, MÜGE TURAN, MURAT EMİR EREN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Karanlık Gölgeler (Dark Shadows); Azrail'i Beklerken (Poulet Aux Prunes); Gizemli Kadın (La Femme Du Vème); Babam İçin (Will).

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, büyük düşünür Theodor W. Adorno'nun sinemaya dair fikirlerini "Son Deha" adlı kitap üzerinden değerlendiriyor.

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Tim Burton, ilk adımlarında da 'olmuş' bir sinemacı havası taşıyordu: "Beter Böcek" (Beetle Juice)... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

22 ÖLÜM KARARI

Kapağımıza da ilham veren yönetmen-oyuncu ortaklıklarından 11'i emrinize amade... Okan Arpaç imzasıyla.

26 AİLE OYUNU

Utanç (Shame); Ejderha Dövmeli Kız (The Girl With The Dragon Tattoo); Atlıkarınca; 40.

34 SAPIK

"Kürk Mantolu Madonna" sonunda uyarlanacak; Dede evinde film çekmek; Sinema Kanunu değişiyor; "Çağrı" da mı takılıp kaldık?; "Hicaz" ne ödülü aldı?... Olkan Özyurt imzasıyla.

KARANLIK GÖLGELER

ORJİNAL ADI Dark Shadows

YÖNETMEN Tim Burton

OYUNCULAR Johnny Depp,

Michelle Pfeiffer, Eva Green,

Helena Bonham Carter, Jonny Lee

Miller, Christopher Lee, Alice Cooper,

Jackie Earle Haley, Bella Heathcote,

Chloë Grace Moretz, Gulliver McGrath

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 113 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

Tim Burton, kendisini
eleştiren hayranlarına
çok da ihanet etmiyor
bu defa. Geçmişte
olduğu gibi yine
karanlık tipler, ucubeler,
fantastik dokunuşlar ve
hatta çizgi film mantığı
burada da mevcut.

HERKESİN MALUMU; TIM BURTON ESKİ TIM BURTON DEĞİL. 15'İNCİ UZUN METRAJINDA durum değişiyor mu dersenez, kişiye göre değişir. Evet "Beter Böcek"le (Beetlejuice) korkuyu komediyle harmanlayan, istenmeyen ziyaretçi hikayesini tersyüz eden adam, o değil. "Batman"le tüm bir 'çizgi roman uyarlaması' mantığını yerle bir eden, bugüne kapılar açan yaratıcı da değil. Johnny Depp'e hüznü ucube rolü biçerek "Makas Eller"le (Edward Scissorhands) yüreğimizi lime lime eden Burton da değil karşımızdaki... Hadi biraz yakına gelelim, "Büyük Balık"taki (Big Fish) cesur masal anlatıcısı da başka biriydi sanki. "Maymunlar Gezegeni"yle (Planet Of The Apes) ana akıma kapılıp, onu o yapan çıkıntılıklarını törpülediğinden beri, sevenleri eleştiri oklarını fırlatıp duruyor. Hele ki "Alis Harikalar Diyarında" (Alice In Wonderland) hezimetini gördükten sonra...

Fakat "Karanlık Gölgeleler" tam da Araf'ta kalabileceğiniz türden bir Tim Burton çalışması. Çocukların rahatlıkla karşısına geçebilecekleri bir film değil örneğin; gotik mi gotik. Ucube karakterleriyle, vampirliği işlemeyle, cinsel göndermelerle Burton evreninin 'aşırılık'larını bünyesinde taşıyor. İşte tam da bu noktada Burton'ın aslında 'büyüklerle masallar' anlatan bir usta olduğunu hatırlıyoruz. Daha fragmanlarından 'çok eğlenceli' gözüktüğünü, komediye meylettğini ve 'korku'yu arka plana attığını söyleyenlere ise yine "Beter Böcek"i hatırlatmakta fayda var. Öte yandan 'eğlenme'nin neresi yanlış diye sorulabilir. Sinema bir eğlence değil, sanattır diyebiliriz. Eh bu da kişiden kişiye değişir, öyle değil mi?

Burton, aslında en başından beri en çok sevdiği, eğlendiği şeyi yapıyor; sinema. Pee-Wee karakterinden başlayarak bugüne kadarki filmografisini hızlıca ileri sararsak, tıpkı bir çocuk gibi, aklına ne eserse film haline getiriyor. Hayalleri, düşleri, korkuları, kabusları ve elbette gülmeceyi, yaş sınırlamalarına takılmadan içinden geldiği gibi perdeye yansıtıyor. Belli ki eğlenip keyif de alıyor, öyle olmasa sineması da bu

kadar içten olmazdı. Şimdi de çocukluk günlerinde zevkle izlediği kült bir diziden yola çıkarak, belki de onu meslek hayatı boyunca pek çok yönden besleyen dizinin karakterlerine yeniden hayat veriyor, 'sevdiği' bir işe imza atıyor. Hayal edip yönetirken o eğleniyor, şimdi de bizden eğlenmemizi bekliyor, hay hay...

Film kısaca, 200 yıl öncesinden günümüze uzanan bir lanetin etrafında dönüyor. Zengin Collins ailesinin yakışıklı ferdi Barnabas, cadı olduğunu bilmeden sevdiği hizmetçisinin lanetine uğruyor ve vampire dönüşerek ölümsüzleşiyor. O dönem zincirlenerek bir tabuta tıkılan ve toprağa gömülen Barnabas, 1772 yılına gelindiğinde işçiler tarafından bulunarak mezardan çıkartılıyor. O da malikanesine giderek, kendisine bu zulmü yaşatan cadı Angelique Bouchard'ı bulmaya ve onu yok etmeye çalışıyor. Tabii filmin asıl meselesi, tüm bu gotik-fantastik hikayenin yanında, çok kuvvetli bir biçimde 1772 yılını perdeye yansıtabilmek.

1966-1971 yılları arasında yayımlanan orijinal dizi, doğal olarak 1960'ların atmosferine sahipken, Tim Burton 1772 yılını seçerek, sanki diziyi kaldığı yerden devam ettiriyor. Tabii 70'lerin tüm görkemi ve detayları eşliğinde. Meraklı birinin giyim, kuşam, makyaj, çevre, mobilya hatta gündelik konuşma dili açısından bulabileceği tek bir kusur yok gibi filmde. Sanki "Karanlık Gölgeleler" gerçekten 1772'de çekilmiş gibi. Buraya tek uymayan şey; Barnabas. 200 yıl öncesi diri diri mezara tıkılan Barnabas, 1970'lerin dünyasında gördüğü her şeye şaşıyor elbette. Dönemin teknolojisi, arabalar, televizyonlar başta olmak üzere her şey onun için 'büyü' gibi.

Tüm bir korku türü külliyatını yalayıp yutmuş gibi gözükken, Hammer korkularını andıran kimi mizansenler ve kamera açılarıyla filmini zenginleştiren Burton, öte yandan bunun bir TV dizisi uyarlaması olduğunu da hatırlatmak istercesine, ufak dokunuşlarla 60'ların Amerikan dizisi duygusunu içten içe hissettiriyor. Oyuncu kadrosu en büyük destekçisi. En başta Michelle Pfeiffer geliyor. "Batman Dönüyor"daki (Batman

Filmin gözdesi kuşkusuz Eva Green. Bernardo Bertolucci'nin sinemaya armağan ettiği Green, tüm güzelliğiyle 'cadı'yı oynayarak, itiraf edelim herkesten rol de alıyor.

Returns) Kedi Kadın'dan yaklaşık 20 yıl sonra Pfeiffer bir Tim Burton filminde daha ılık saçıyor. Elizabeth Collins rolünde, ergen ve arızalı kızından, canından ve ailenin lanetinden bezmiş kadın olarak sağlam bir performans sergiliyor.

Filmin gözdesi kuşkusuz Eva Green. Bertolucci'nin "Düşler, Tutkular ve Suçlar"ı (The Dreamers) çekerken sinemaya armağan ettiği Green, tüm güzelliğiyle 'cadı'yı oynayarak, itiraf edelim herkesten rol de alıyor. Johnny Depp'le birlikte Tim Burton'ın bir başka 'fetiş' oyuncusuna dönüşen Helena Bonham Carter ise, aileye güya yardım eden ancak daha çok kendisi yardıma muhtaç gibi gözükten doktor rolünde karşımızda. Asıl sürpriz ise, Burton'ın her daim önünde saygıyla eğildiği, korku sinemasının marka isimlerinden Christopher Lee'yi konuk oyuncu olarak karşımıza getirmesi. 90 yaşındaki efsane

oyuncu, belki de son rollerinden birinde hayranlarını selamlıyor bu gotik komedide.

Netice itibarıyla Burton, aslında kendisini eleştiren hayranlarına çok ihanet etmiyor bu defa. Geçmişte olduğu gibi yine karanlık tipler, ucubeler, fantastik dokunuşlar ve hatta çizgi film mantığı burada da mevcut. Ve yine istediğiniz karakterle özdeşleşmeniz, onu sempatik bulmanız ve hatta 'anlamanız' mümkün. Herkesin bir ayağı 'öbür dünya'da. Gidenler, gidemeyenler, gidip de gelmiş gibi duranlar, ne ararsanız mevcut. Bir de tabii şunu hesaba katmakta fayda var; her sanatçı, her eseriyle başyapıt üretecek diye bir şey yok. [2]

👉 Filmin soundtrack'i büyüleyici. 70'lere geldiğimiz anda The Moody Blues'dan "Nights in White Satin"le şölen başlıyor.

👉 Alice Cooper'ın 1970'lerdeki kendi halini bizzat canlandırdığı bölüm, biraz yapılandırma gibi duruyor.

ARKA PENCERE İFTİHARLA SUNAR!

2011 SİNEMA YILLIĞI
İKİ KAPAK SEÇENEĞİ İLE TÜM KİTAPÇILARDA!

AZRAİL'İ BEKLERKEN

MARJANE SATRAPI, VINCENT PARONNAUD'YLA BİRLİKTE HAYATA geçirdiği otobiyografik animasyon "Persepolis"le (2007) hayatımıza girmişti. Aslında "Persepolis", onun 2000'de yayımlanmış çizgi romanıydı ve buradan beyazperdeye taşımıştı hikayesini Satrapi. Filmiyle sürekli sorular soran ve bir türlü cevaplarını alamayan sanatçı, 'çocuklarını yutan' İran Devrimi'ne kendi açısından yaklaşmış, ajitasyona yer vermeyen bir yapı kurmayı başarmıştı.

Bu kez, Satrapi'yi gene Vincent Paronnaud'yu yanına alarak giriştiği ikinci projesiyle değerlendirme fırsatını yakalıyoruz. Animasyon dokunuşları da içeren ama omurgası 'canlı' olan "Azrail'i Beklerken", sanatçının şiirsellikten beslenen anlatımını yeniden (ve daha belirgin biçimde) önümüze koyan bir çalışma havası taşıyor. Animasyon dakikalariysa filme renk katıyor, büyük resmin tamamlanmasını sağlayan işlevler üstleniyorlar.

Mathieu Amalric'in ("Kelebek Ve Dalgıç"tan kalma bir göz problemi var galiba!) mükemmel bir yetkinlikle canlandırdığı keman ustası Nasır Ali'nin hikayesini izliyoruz filmde. Bu sefer İran Devrimi falan yok arka planda; gene İran'da geçiyor hikaye ama daha gerilere uzanıyoruz. Hayata tutunduğu kemani kırıldığını yerine yenisini bulamayan Nasır Ali, kendini odasına kapatıyor ve sekiz gün sürecek 'ölmeye yatma' süreci başlıyor. Bu dönemde, geriye dönerek (ya da ileriye atlayarak) sanatçının hikayesini takip etme fırsatı buluyoruz. Onun canını en çok acıtan olay da bu hikayenin içindeki yerini alıyor: İran adlı güzellere güzeline olan sonsuz aşkı...

Venedik Film Festivali'nde yarışan "Azrail'i Beklerken", Marjane Satrapi-Vincent Paronnaud ikilisinin giderek bir 'stil' ortaya koyduklarını kanıtlayan bir çaba. "Persepolis"te animasyonla yaptıklarını bu kez canlı oyuncularla gerçekleştiriyorlar. Geçmişin 'masalsı' İran'ında geçmesine rağmen, bunu alegorik bir anlatımla yansıtan film, 'ruh'unu kaybeden Nasır Ali'nin bunu geri almasının mümkün olmadığını

gösteriyor bizlere. İran'a olan aşkının 'mutlu son'la nihayetlenmemesi, onu 'yaşayan ölü'ye dönüştürüyor, sonrasında da ölümle baş başa bırakıyor. Anlattıkları hikayeyi bugüne (ya da İran Devrimi'yle) örtüştüren ince detaylar ortaya koyan Satrapi-Paronnaud ikilisi, Nasır Ali'nin hüznü vedasındaki masalsı atmosfere ayakları yere basan bir görünüm de kazandırıyorlar böylece. 'Masallar ülkesi'nin sonsuza kadar bu masallarla uyutulamayacağını, 'o an' geldiğinde 'yeni hayat'a uyum sağlamak ya da bu dünyayı terk edip gitmek gerektiğini işaret ediyorlar. Nasır Ali ve İran'ın temsil ettikleri, 'ağla sevgili yurdum' tadında bir sonuçla yüzleştiriyor bizleri.

"Azrail'i Beklerken", kabukta tipik bir 'kavuşamayan âşıklar' hikayesi anlatırken, kabuğu sıyrıp alt katmanlara ulaştığımızda çok daha derin bir 'duygu'nun izini sürdüğünü gösteriyor. Metaforlarla desteklenen bu yapı, politik göndermeleri bir yana bırakırsak, çağlar boyunca insanın temel problemlerinden olan 'ölümü beklemek/arzulamak' üzerine düşünmemizi sağlıyor. Nasır Ali'nin özelinde ortaya çıkan bu durum, yaklaşan ölümün insan üzerinde yarattığı etkinin rengarenk fotoğrafını çekerken, hayatın öne çıkardıklarıyla gerçek isteklerimizin giriştikleri çatışmayı da gözler önüne seriyor. Satrapi-Paronnaud ikilisi, büyük resme yaptıkları fırça darbelerinde masal ve şiire de özel bir yer ayırıyor, 'aşk ve ölüm'den beslenen hüznün peşine takılıyorlar. Nasır Ali'nin kemani da bu resimde 'nesneleştirilmiş umut' olarak kendini öne atıyor. Umudunu kaybeden karakterin hayattan da elini eteğini çekme zamanı geliyor, ölümü çağırıyor.

Bu film için, türlü inceliğin buluşturulduğu bir sanat eseri diyebiliriz rahatlıkla. Duygusal derinlikle kafa kafaya bir rota izleyen görsel zenginliğiyle de dikkat çekiyor. Cümlelerini suya yazmıyor, ruhumuzda iz bırakmayı başarıyor.

Maria de Medeiros, başkarakterin 'sevilemeyen' karısı rolüyle kendisini özledikimizi hissettiren bir performansa ulaşıyor.

Nasır Ali'nin oğlunun geleceğine tanıklık ettiğimiz fazlasıyla grotesk sahneler, filmin 'güzellik'ine uymuyor.

ORIJİNAL ADI Poulet Aux Prunes
YÖNETMENLER Marjane Satrapi, Vincent Paronnaud
OYUNCULAR Mathieu Amalric, Golshifteh Farahani, Maria de Medeiros, Chiara Mastroianni, Eric Caravaca, Isabella Rossellini, Jamel Debbouze
YAPIM 2011 Fransa-Almanya-Belçika
SÜRE 93 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Film, kabukta tipik bir 'kavuşamayan âşıklar' hikayesi anlatırken, alt katmanlarda çok daha derin bir 'duygu'nun izini sürdüğünü gösteriyor.

GİZEMLİ KADIN

GİZEMLİ KADIN, DOUGLAS KENNEDY’NİN “BEŞİNCİ BÖLGEDEKİ KADIN” İSİMLİ romanından uyarlanmış. Polonya asıllı Pawel Pawlikowski, “The Stringer”, “Last Resort” (2000) ve “Aşk Yazım”dan (My Summer Of Love, 2004) sonra “Gizemli Kadın”ı çekmiş. Ancak sevenlerinin özellikle son iki filmiyle yükselmiş beklentilerini boşa çıkarmış gibi görünüyor.

Uyarlama yaparken romandan hangi unsurların öne çıkarılacağı meselesi başlı başına bir sorun. Ardından seçilen bu unsurlardan sinema dili ile yansıtılabilecek bir bütünlük oluşturmak gerekiyor ki, bu da en zor şeylerden biri. Bu sırada merkez gözden kaçabiliyor, karakterlerin ağırlıklarında kayma olabiliyor ve bu da filmi ‘dengesiz’ kılabilir. “Gizemli Kadın” da bundan muzdarip. Sanki hikayenin yitirilmiş kısımları yamalanarak kurtarılmaya çalışılmış. Bu ‘yama’lı yapıdan hikayenin kendisi görünmez hale gelmiş.

Yazar Tom Ricks, isminin bir skandala (kitapta bulunan bu bilgiye filmde doğrudan rastlanmıyor) karışmasının ardından hocalık görevinden atılmış, karısı tarafından terk edilmiştir. Parçalanmış hayatını toparlamak için Paris’e gelir. Ancak karısı, ilişkilerine ilişkin olumlu bir yanıt vermediği gibi kızının da babasıyla görüşmesini engellemektedir. Tom, şehrin kenar bölgesinde ucuz, döküntü bir otele yerleşir. Otelin Türk sahibi kanalıyla bir yerde gece bekçisi olarak çalışmaya başlar. Aynı sırada Margit isimli ‘gizemli bir kadın’ ile tanışır.

Film merkezini o kadar yitirmiş ki, isminin neden “Gizemli Kadın” olduğu sorusu bile makul karşılanabilir. Çünkü Tom’un Margit’le (hayaliyle) olan tutkulu ilişkisinin hikaye ve Tom üzerindeki ağırlığı tam seçilmiyor. Margit’in sarfettiği “Sen ne kadar gerçeksen ben de o kadar gerçeğim” sözünden Tom’u kendi hiçliğine ilişkin gelişmiş bir bilince erdirdiği okumasını yapmak mümkün ama bu da filmin dökülen kısımlarını toplama çabası gibi görünüyor. Oysa kitapta Margit, Tom’un başına gelecek olayları baştan belirleyecek kadar aslı (neredeyse tanrısal) konumda. Bu arada filmin Tom’un otel çalışanı Ania ile ilişkisine kitaptakinden daha fazla anlam yüklemesi de

dağınıklığın nedenlerinden.

Filmin bir de inandırıcılık sorunu var ve bu sadece ‘yama’lardan kaynaklanmıyor. Tom’un yaşadığı itilimlik, aidiyet sorunu, boşluk gibi hislerin seyirciye -ucundan değişiyor olsa da- hakkıyla geçtiğini söylemek zor. Bunda “Gizemli Kadın”ın genellikle birçok filmin tekrarı sonucu klişeleşmiş hislenme biçimleriyle, duyguların altını kalın çizen mizansenlerle dolu olmasının payı büyük: Tom’u çoğunlukla ağlak halde görmemiz, sıkıntısını sokakta çığlık atmak ve kendisine korna çalan arabayı yumruklamak gibi abartı ve şablon tepkilerle ifade etmesi, filmin duygusunu güçlendireceği yerde zayıflatıyor, Tom’un özgürlük istenci karşısındaki sıkışmışlığını anlatmak için ağı takılmış örümcek ve sinek görüntülerinin kullanılması da yeterli olmuyor.

Filmin, bütünlük ve inandırıcılık dışında yüzeysellik sorunu da var. Bunun bir nedeni filmin kendine özgü bir dilinin, renginin, duruşunun olmaması. Sahneler bir tekrarlanamazlık hissiyle zihne kazınmıyor. Dizilerde rastlanır cinsten kalıplaşmış mizansenler kullanılmış (Sezer’in, iş teklif etmeden önce Tom’a arkasını dönüp gittiğinde tekrar seslenmesi). Yüzeyselliğin başka bir sebebi, ‘light film’ hissini perçinleyen gereksiz, yanlış ve kötü müzik kullanımıyken, diğer sebebi oyuncu seçiminin zaman zaman karikatüre varacak kadar ‘isabetli’ olmuş olması. Profesör Tom’un fit, yakışıklı, her şeyden önemlisi kemik gözlüklü olması. Chloé’nin bakıcısının esmer tenli ve ‘çirkin’ olması, otelde bulunanların hepsinin ‘potansiyel suçlu’ görünümünde çizilmiş olmaları... ‘İnsanîyet namına’, Paris’in ‘öteki’lerini daha güzel ve ‘beyaz’ göstermeye çalışmanın bir anlamı yok ama film ‘tipik’liğin bu kadarı da fazla dedirtiyor. Toplama yolla ‘en uygun’ tiplerin bir araya getirildiği hissine kapılıyorsunuz ki, bu da gerçeklik duygusunu azaltıyor.

Yer yer başarılı kamera açılarına ve güzel resimlere rastlamak mümkün.

Tom’u canlandıran Ethan Hawke’in oyunu zaman zaman abartılı ve yapay geliyor.

ORJİNAL ADI La Femme Du Vème
YÖNETMEN Pawel Pawlikowski
OYUNCULAR Ethan Hawke, Kristin Scott Thomas, Joanna Kulig, Samir Guesmi, Delphine Chailot, Julie Papillon
YAPIM 2011 Fransa-İngiltere-Polonya
SÜRE 85 dk.
DAĞITIM M3 (Mars Production – Bir Film)

"Gizemli Kadın", uyarlama yapmanın risklerinden fazlasıyla nasiplenmiş, yüzeysellik ve inandırıcılık sorunları olan, sinema tadı vermeyen bir film.

BABAM İÇİN

DEVRE ARASINA 3-0 ÖNDE GİRMİŞTİ MİLAN. MAÇIN YORUMCUSU FATİH TERİM'İN ağzından "Milan gibi bir takım buradan bu maçı vermez artık" türünde bir 'öngörü' çıkıvermişti. Demek ki favori gösterilen Milan'ın performansı İmparator'a bile futbolun mucizeler oyunu olduğunu unutturmuştu. Fakat Liverpool ikinci yarıda 15 dakikada bulduğu üç golle maçı beraberliğe taşıyacak, penaltılarla da taraftarının 20 yıldan uzun süredir çektikleri Avrupa kupası hasretine son verecekti. İşte filmimizin kahramanı Will bu maça gidebilmek için Kent'ten İstanbul'a Frodo'ya bile parmak ısırtacak epiklikte bir yolculuğa çıkıyor. Onun güç yüzüğü ise babasının ona verdiği Şampiyonlar Ligi final biletinden başka bir şey değil. Yolda onu parasına göz koyacak kadar gözü dönmüşler ve elinden tutup Atatürk Olimpiyat Stadı'na getirecek Alek gibi 'abiler' beklemektedir.

Liverpool, taraftarıyla kurduğu bağ açısından Avrupa'da parmakla gösterilecek derecede köklü bir kulüp. Eninde sonunda, taraftar sloganı ("Asla yalnız yürümeyeceksin!") tüm dünyada ezbere bilinen belki de yegane futbol kulübünden söz ediyoruz. Haliyle ilk elde diyebiliriz ki, hikayemiz doğru bir kulübün ellerinde. Peki bakalım aynı şeyi "Babam İçin" in ekibi için de söyleyebiliriz mi?

Son yıllarda Türk film piyasasında ilk yönetmenlik denemelerinin sayısının arttığından bahsediyoruz. Bu yalnızca bize özgü bir şey değil, belki de tüm dünyada sinemadaki dijital devrimin nimetlerinden özgürce faydalanan bir yönetmen kuşağı geliyor. Haliyle orada da ilk filmini çeken yönetmenlerin sayısı hiç az değil. Nitekim "Babam İçin" in yönetmeni Ellen Perry'nin de ilk filmi bu. Perry, senaryo ortağı Zack Anderson'la birlikte güzel bir çıkış noktası yakalamış. Gelgelelim, film ne yazık ki acemice düşülmüş senaryo hatalarından muzdarip.

Açıkçası, afişte başroldeki küçük Perry Eggleton'ın yanına çekilen ve fakat rolleri 'yancı'lıktan öteye gidemeyen Bob Hoskins ve Will'in babası rolündeki Damian Lewis de kurtaramıyor filmi. "Babam İçin" in izleyiciye

çektirdiği bir 'üçlü'den bahsederseniz, ilk olarak küçük Will'deki Perry Eggleton'la bizi tanıştırmasını gösterebiliriz. Umarız, hüzünlü yüzlü bu çocuğun hayatı ve kariyeri en az 2005'teki Liverpool'un Şampiyonlar Ligi fikstürü kadar açık olur. Zira film inandırıcılık sorununu birkaç sahnede aşabiliyorsa, bunda Eggleton'ın payı büyük. Ona yolculuğunda eşlik edecek Alek'te Kristian Kiehling de Gerard Butler'ı andıran yüz hatlarına rağmen mevkisinin hakkını veriyor, 'tam bir görev adamı' izlenimi uyandırıyor.

İngiliz ve Türk yapımcıların ortaklaşa çektikleri "Babam İçin", Ada'nın güneyindeki küçük kent Kent'te başlıyor. 11 yaşındaki Will, kendisini bir süre önce bir yetimhaneye terk etmiş babası Gareth'in çıkagelmesiyle adeta bir rüyaya düşüyor. Babası daha önce hiç olmadığı kadar sevgiyle sarılıyor oğluna. Birkaç yıl önce annesini de yitirmiş fanatik Liverpool taraftarı küçük yetim Will, önce babasının elindeki İstanbul'da oynanacak Şampiyonlar Ligi final biletiyle havalara uçuyor. Ne var ki, bu sefer de mutluluğuna babasının amansız bir hastalığa yenik düşmesi darbe indiriyor. Final maçına gitme umutları tam suya düşmüşken, küçük çocuk silkiniyor, kendine geliyor ve yetimhaneden arkadaşlarının yardımıyla firar edip kaçak göçek İstanbul yollarına düşüyor.

Yönetmen Ellen Perry ne yazık ki kağıt üzerindeki parlak fikirlerini hiçbir sahnede doğru dürüst işleyemiyor. Senaryoda devamlı adamını kaçırıyor, karakterlerine markajda hatalar yapıyor, kanatları kullanamıyor, hatta orta sahada bile zaman zaman doğru dürüst top çeviremiyor, olmadık toplar kaybediyor. Oyuncu ve taktik değişiklikleri de ne yazık ki skoru kurtarmaya yetmiyor! Sonuçta, favori başladığı maçta yakaladığı fırsatları cömertçe harcıyor, ortaya Liverpool'un Milan zaferine denk bir sinemasal zafer çıkaramıyor.

 Kenny Dalglish, Steven Gerrard, Jamie Carragher gibi Liverpool efsanelerini öykünün kilit anında görmek yüz güldürüyor.

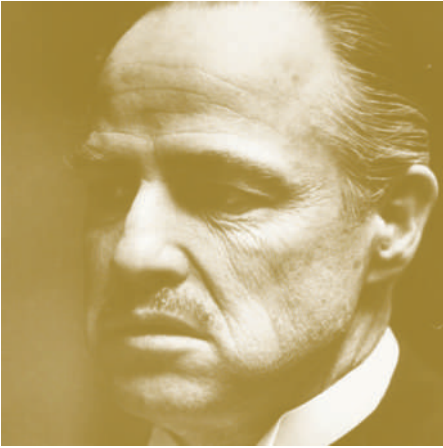
 Bursa'nın Cumalıkızık köyünde çekilen Bosna bölümü oyuncuların İngilizce konuşması yüzünden uzaklaştırıcı bir etki bırakıyor.

ORJİNAL ADI Will
YÖNETMEN Ellen Perry
OYUNCULAR Perry Eggleton, Bob Hoskins, Damian Lewis, Kristian Kiehling, Alice Krige
YAPIM 2011 İngiltere-Türkiye
SÜRE 102 dk.
DAĞITIM Tiglon (Galata Film)

Yönetmen devamlı adamını kaçırıyor, markaj hatası yapıyor, kanatları kullanamıyor, hatta orta sahada olmadık toplar kaybediyor.

“Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır.”

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

“Sinemayla büyüyenlerin dergisi”
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

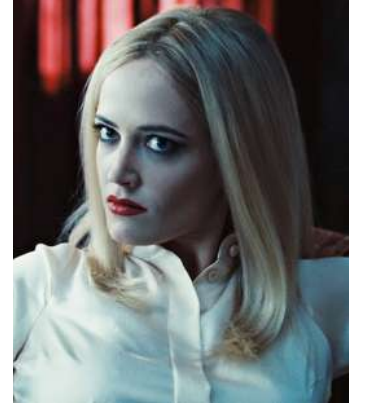
AZRAİL'İ BEKLERKEN

BABAM İÇİN

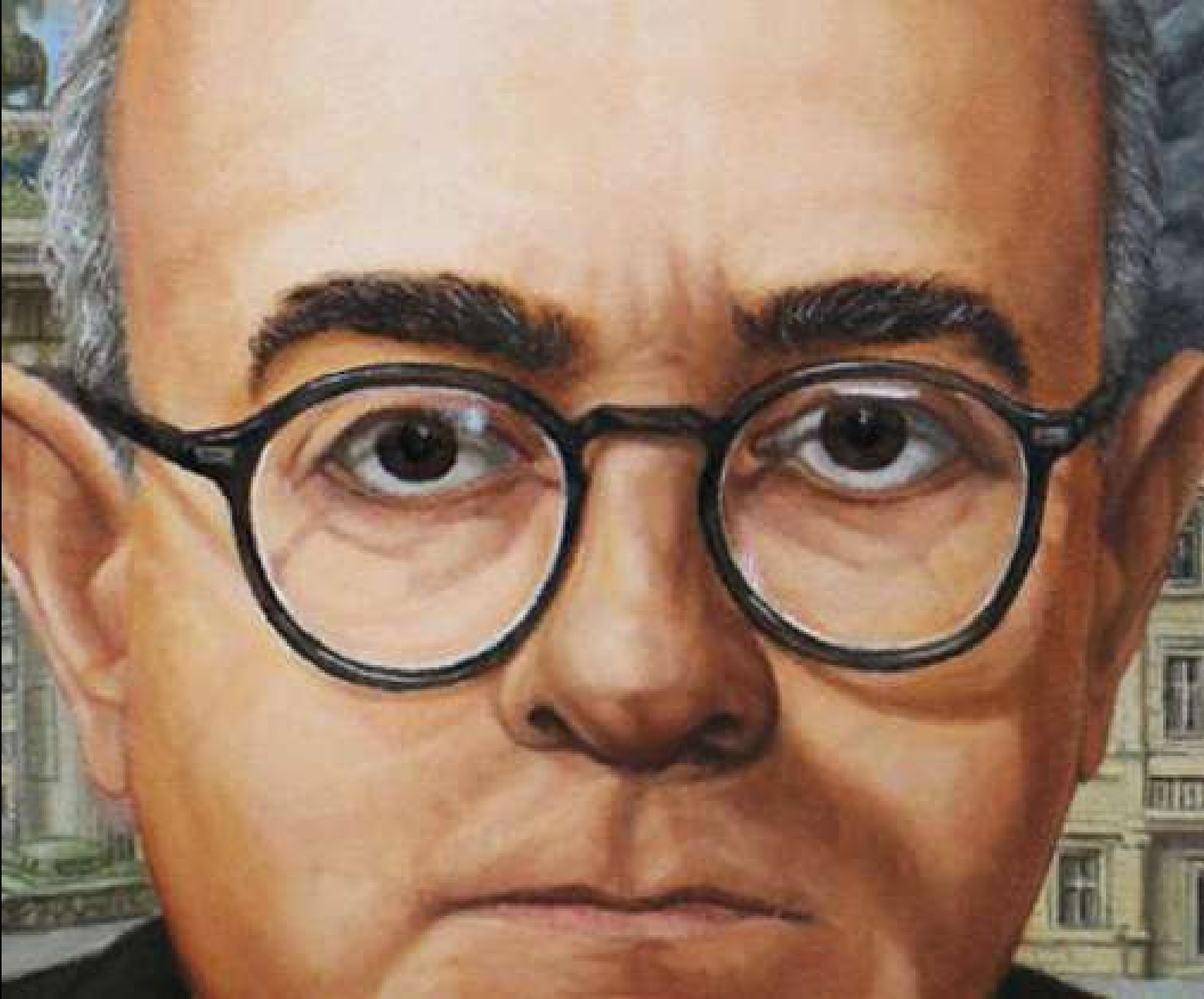
GİZEMLİ KADIN

KARANLIK GÖLGELER

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AZRAİL'İ BEKLERKEN				★★★	★★★	
BABAM İÇİN	★★★★			★★★★	★★	★★
GİZEMLİ KADIN		★★			★★	
KARANLIK GÖLGELER	★★★★	★★★★★			★★	★★★★
ANAHTAR						★
ARAMIZDA BEBEK VAR				★★★★	★★	
ARIZA AŞK		★★				★★
CANAVARLAR SOFRASI		★★★★	★★★★	★★★★	★★	
EDEPSİZ KIZ		★			★★	★★★★
HAYATININ SEÇİMİ		★★		★★	★★★★	
KAN VE AŞK				★★★★	★★★★	
LANETLİ KIZ		★				
LİSELİ POLİSLER				★	★	
MAHŞER GÜNÜ		★★		★★	★★	
MOONRISE KINGDOM				★★★★★	★★★★	★★★★★
PAMUK PRENSE VE AVCI	★★	★★★★		★★	★★	★★★★
PROMETHEUS	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★
SEZAR ÖLMELİ					★★★★	★★★★★
SİYAH GİYEN ADAMLAR 3		★★★★★		★★	★★	★★
SOLUKSUZ GECE					★★★★	
ŞEYTANIN YÜZÜ	★★★★	★★★★				
40		★★	★★	★★★★	★★★★	★★
ATLIKARINCA		★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
EJDERHA DÖVMELİ KIZ	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★
UTANÇ	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★

SİNEMADA DA BİR DEHA: THEODOR W. ADORNO

Kısa süre önce Türkçeye çevrilen "Son Deha" adlı kitap, Adorno üzerine 'doya doya' bilgi veren, ünlü düşünürün sinema ve sinemacılar üzerine geniş yorumlarını da içeren önemli bir başvuru kaynağı.

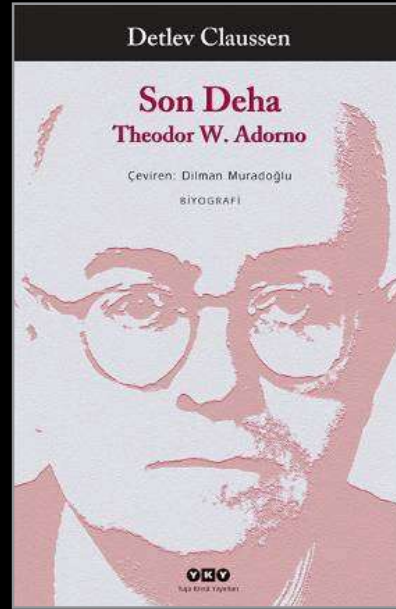
THEODOR W. ADORNO, 1960'LAR BOYUNCA BATI DÜNYASINDA VE ÖZELLİKLE MAYIS '68 ÜZERİNDE ETKİLİ OLAN, KISACA FRANKFURT Ekolü olarak adlandırılan düşünce hareketinin akla ilk gelen temsilcilerinden biridir bilindiği gibi. Başta rahmetli Ünsal Oskay'ın çalışma ve çevirileri sayesinde olmak üzere ülkemizde de yeterince değer bulan ve hürmetle anılan düşünür, 1969'da 66 yaşında öldüğünde, ardında yankıları halen süren önemli bir teorik miras bırakmıştı. Kültürün bir endüstri haline gelmesini ve sanatta kâr amacıyla güdülmesini sert biçimde eleştiren, ünlü "Yanlış hayat, doğru yaşanmaz" sözünden "Hayatımızın öznesi olma hakkımız elimizden alınıyor" vurgusuna ya da "Auschwitz'den sonra şiir yazmak barbarlıktır" iddiasına kadar, Neo-Marksizm'e azımsanmayacak ölçüde soluk katmış olan Adorno, öğrencilerinden Detlev Claussen'in "Son Deha: Theodor W. Adorno" adlı kitabıyla bir kez daha karşımıza çıktı. Dilman Muradoğlu'nun çevirisiyle geçtiğimiz günlerde Yapı Kredi Yayınları'nca okurlara sunulan 470 sayfalık kitap, ağırlıklı olarak Adorno'nun mektup, not, aforizma ve eleştiri gibi, 'kitapları kadar iyi bilinmeyen' metinleri üzerine kurulu. Ustasının biyografi türü çalışmalardan hiç hoşlanmadığını gayet iyi bilen Claussen, biyografik bir dökümden özenle kaçınmış...

Benim öncelikle ilgimi çeken notlarınsa, sinema ve sinemacılarla ilgili olduğunu söylememe gerek yok. "Son Deha", kültür endüstrisi ve ondan çok farklı anlamdaki kitle kültürü bağlamında, daha önce okuyabildiğim Adorno metinlerinden daha geniş boyutta sinemaya da dönük bir çalışma...

"Adorno ve Horkheimer'in, kitaplarının kültür endüstrisi bölümüne bilgi toplamak amacıyla sinemaya gittikleri anlaşıyordu. Ancak yine de Adorno'nun Hollywood'daki film üretiminin sorunlarına içerden de

bakabildiğine uzun süre kimse inanmadı. Adorno'nun Hollywood'daki en önemli bilgi kaynağı Fritz Lang'dı. Adorno ve Lang, ölümlerine değin süren yakın bir dostlukla bağlı kaldılar birbirlerine" diyen Claussen, 1940'lı yılların başında Los Angeles'ta, Almanya'dan göç etmiş sanatçıların film sektöründeki durumları hakkında da geniş bilgi veriyor. Fritz Lang'ın, star sistemiyle nasıl baş edileceğini ve starları kendi amaçları için nasıl kullanması gerektiğini iyi bilen bir sinemacı olarak Adorno üzerinde biçimlendirici etkide bulunduğu anlaşıyor kitaptan. Claussen de Adorno'nun kültür endüstrisini, hazır ürünlere gönderme yapan 'ready made' ve 'instant products' olarak kavrayışının doğrudan Lang'dan kaynaklanmış olabileceğinin altını çiziyor.

Kitapta yalnızca teorik ve ağır metinler yer alıyor sanmayın; renkli ve magazinел bilgiler de var. Örneğin Adorno, Malibu'daki bir partide William Wyler'ın "Hayatımızın En Güzel Yılları"nda (The Best Years Of Our Lives) rol alan, savaşta bir elini kaybetmiş olan Harold Russell'la karşılaşır ve adamla tokalaşmaya çalışır. Bir anda durumun farkına varır ve "Dehşet dolu yüzüm saniyenin binde biri gibi kısa bir sürede nazik ama ekşimiş bir ifade aldı" dediği bu anın ardından bir de bakar ki partide bulunan Charlie Chaplin, yüz ifadesi dahil kendisinin taklidini yapmakta, eli olmayan bir adamla tokalaşmaya çalışmaktadır... "Chaplin'in güldürdüğü şeyler dehşete öylesine yakın ki!

Ve ancak böylesi bir yakınlık onun güldürüşünü meşru kılıyor ve kurtarıyor" diyecektir Adorno...

Brecht'in kendisini 'Hollywood'un kurbanı' olarak görmesine rağmen bunun Adorno için geçerli olmadığını belirten Claussen, Adorno'nun, 1950'lerin başlarına kadar bir gelecek gördüğü ABD'de özellikle Hollywood'daki anti-komünist McCarthy fırtınasından sonra, bir etki yaratabilmenin imkansız olduğunu anladığını ve umudunu tekrar Avrupa'ya taşıdığını söylüyor.

Kitabın 221.

sayfasından, Adorno'nun sinemayla ilgisini gayet net gösteren son bir alıntı:

"Adorno'nun baba evinde 20'li yıllardan itibaren sinemanın önemli bir yeri vardı. Çok sevdiği teyzesiyle düzenli olarak sinemaya giderdi. Onu keşfeden kendinden büyük dostu Siegfried Kracuer'le ise gençlik yıllarından itibaren sinema tartışmalarında boy ölçüşebiliyordu. 60'lı yıllarda kalema aldığı 'Film Pankartları' gibi yazılar da bu tartışmaları yaptığı Kracuer'le ilgiliydi. Adorno en sevdiği öğrencilerinden biri olan Alexander Kluge'yi de Hollywood yıllarından eski dostu Fritz Lang'la bir araya getirdi. Kluge, Adorno'nun sinemayla ilgili, bilgisiz bir ağızdan çıkması imkansız, 'Sinemada beni rahatsız eden, görüntü aslında' gibi komik paradokslarını anlatır. Adorno'nun 40'lı yıllarından itibaren yazdıklarında en kapalı biçimde de olsa izi sürülebilen sinema eleştirilerinin ana konusu, gerçekliğin şablonlarının eleştirisidir."

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BETER BÖCEK

Tim Burton'ın ikinci uzun metrajı "Beter Böcek" (Beetlejuice), 1988'de izleyicisine 'gotik komedi' diyebileceğimiz türün eşliğinde renkli bir fantastik alemin kapılarını aralayan, 1980'lerdeki belli bir sinemasal eğilimi mükemmelen temsil eden bir film.

TIM BURTON, KARANLIĞIN KÖTÜLÜKLE, KÖTÜLÜĞÜN KARANLIKLA ÖZDEŞLEŞTİĞİ BEYLİK KURALI SİNEMADA YIKAN

adamdır. Kıyıda köşede kalmışların, ezilmişlerin, dışlanmışların, 'öteki'nin, hatta 'öte dünyadakilerin' dostudur o. Onun filmlerinde çoğu zaman ölenle ölünmez, ölenle gülünür. "Beter Böcek", Burton'ın hem ölümle dalga geçtiği hem de gotik korku türünü gotik komediye dönüştürüp türün kimi kurallarıyla oynadığı bir film.

Adam ve Barbara taşrada mutlu mesut yaşayan bir çift. Evlerine çekidüzen vermek üzere gittikleri hırdavatçıdan dönerken arabalarıyla nehre uçarlar. Sırılsıklam eve döndüklerinde tuhaflıklarla karşılaşır. Şömine kendi kendine yanmakta, aynada akisteri görünmemektedir. Sehpanın üzerinde buldukları Yeni Ölenler İçin El Kitabı'yla jetonları düşer: Ölmüşler ve 'hayatlarına hayalet olarak devam etmek zorunda bırakılmışlardır'. Evlerinde gözü olan emlakçıları onlar göçüp gittiği sırada evi satmıştır. Evin yeni sakinleri ise New York'tan gelen hali vakti yerinde bir ailedir. Adam (Alec Baldwin) ve Barbara (Geena Davis) aileyi yuvalarından kovmanın yollarını ararken, küçük kızları Lydia (Winona Ryder) onların varlığını keşfeder. Karı kocanın imdadına ise 'insan çıkarma ayinleri uzmanı' gulyabani Beter Böcek (Michael Keaton) yetişecektir.

Önce şunu teslim edelim, "Beter Böcek" korkuyla komediyi ustaca harmanlayan ama bunu ilk yapan film değil. Hatta tersine, film, 1980'lerdeki bir sinemasal eğilimin ulaştığı noktadır. Eğer Tim Burton 1988'de böyle bir film çekebilmişse, birkaç yıl önce "Şeytanın

Ölüsü" (The Evil Dead), "Gremlinler" (Gremlins) veya "Re-Animator" gibi benzer türde filmlerle ona bu yolu açan Sam Raimi, Joe Dante, Stuart Gordon'a çok şey borçlu. Bu yönetmenler korku ile komedinin yan yana getirilemeyeceğini o güne dek tahayyül edememiş sinema alemine taze bir trend kazandırmış, her iki janra da 1980'ler boyunca nefes aldırması. Mirasını bu yönetmen ve filmlerinden alsa da, Tim Burton ve "Beter Böcek" in birçok açıdan kendine has bir duruşu olduğu da su götürmez. Usta yönetmenin yaptığı da basittir aslında, Roger Corman tarzı B tipi bir korku öyküsünü alır, tersyüz eder...

"Beter Böcek" te, o güne kadar korku filmlerinde hep kapı dışarı edilen hayaletlere tersinden yaklaşıyor. Bu kez evi işgal eden ecinniler değil, insanlardır. Bu, hayalet bir çiftin, evlerini ele geçiren insanlardan kurtulma öyküsüdür! Burton aynı öyküye bu kez 'öte taraftan', öteki taraftakilerle empati kurarak bakar. İnsanları 'öteki' yerine koyar.

Tim Burton, bu öyküyü anlatırken, sonradan sinemasının alametifarikasına dönüşecek tarzını ve takıntılarını da filme yedirir. Öyküsüne yerleştirdiği karanlık tipler aynı zamanda sempatik, renkli, özdeşleşmesi mümkün tiplerdir. Sadece ailenin kızı Lydia değil, hayalete dönüşen Adam ve Barbara, Beter Böcek, hatta 'öte taraf'taki cümle mahlukat filmin hamurundaki mizahın hammaddeleridir.

Bunlar, yine Burton'vari fantastiklikte bir 'öte dünya'yla sarmalanmıştır. Dev solucanların, kafası ile gövdesi orantısız yaratıkların ve daha envai çeşit ölünün cirit attığı 'öte dünya' tam anlamıyla Tim

Burton'un ismine yaraşır bir ucube şovuna dönüşür. Kah sürreel kah dışavurumcu haller alabilen bu evren korkutmak şöyle dursun, merakları kaşıyan, "Ölmek o kadar da kötü değilmiş" dedirten cinstendir.

Burton teknik maharetini de bu fantastik evrende sergileme fırsatı bulur. 1996'da çekeceği "Çılgın Marslılar"la (Mars Attacks!) birlikte onun sinemasını da esir alacak CGI henüz ortada yokken, kuklalarla, makyajla ve 'stop-motion'la resmen harikalar yarattığı bir film bu. Nitekim o yıl En İyi Makyaj Oscar'ını kucaklamıştır.

Nasıl Pedro Almodóvar yıllarca eşcinselleri ve transseksüelleri günlük rutinin, sıradan yaşamların öznesi olarak resmettiyse, Tim Burton da ilk filminden bu yana anormalliği, acayipliği normallığe karşı cazip bir alternatif olarak sundu. Normallik onun için hep iç sıkıcı, kıyıcı ve bayıcı bir şeydi. Haliyle onun 'bu dünya'dan ziyade 'öte dünya'yla ilgili absürd bir korku/komedi çekmesi, hele ki bugünden geriye bakınca, hiç de acayip durmuyor. Onun 'normal'i de nihayetinde bu işte.

Film, hem görsel dünyası hem de mizahıyla birçok klasik sahne barındırır. Deetz'ler konuklarıyla masada yemek yerlerken Beter Böcek'in onları Harry Belafonte'nin "Day-O" parçası eşliğinde dans ettirmesi, yine Beter Böcek'in ilk tanıştıkları esnada Barbara'yı alenen taciz etmesi, Adam ile Barbara'nın öte tarafa yaptıkları ziyaretler, öte tarafın eşik bekçilerinden Juno'yla aileyi nasıl evden tahliye edeceklerine dair muhabbetleri, Deetz ailesini üstlerine geçirdikleri çarşafarla korkutmaya çalışmaları katıksız Tim Burton anları sunuyor. ■

USTA YÖNETMENLER VE ONLARIN 11 FETİŞ OYUNCUSU

İlk kez 1990'da "Makas Eller" de birlikte çalışan Tim Burton ve fetiş aktörü Johnny Depp, haftanın filmi "Karanlık Gölgeler" de tam sekizinci kez bir araya geliyor. Bu vesileyle sinema tarihinin usta yönetmenlerini ve onların vazgeçemedikleri gedikli oyuncularını hatırlatmak, 11 maddede filmler arasında nostaljik bir gezinti yapmak istedik.

B AZI USTA YÖNETMENLERİN RAHAT ÇALIŞTIĞI, PERFORMANSINA GÜVENDİĞİ, ANLATTIĞI HİKAYELERE

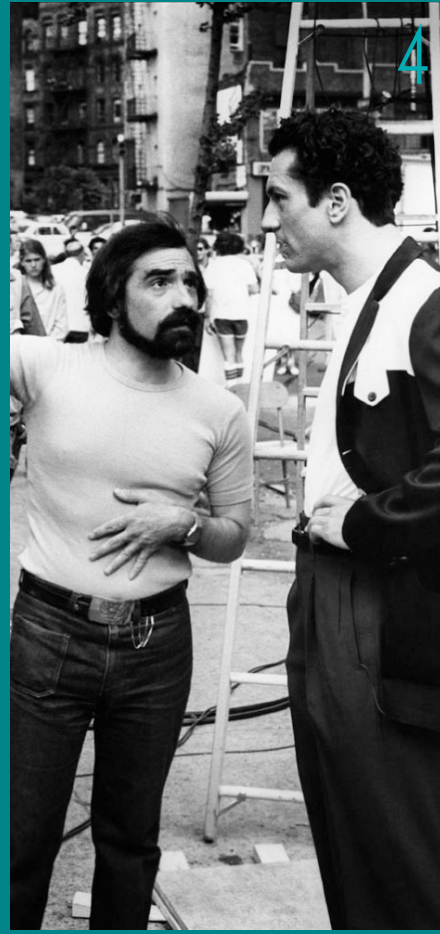
yakıştırdığı gedikli oyuncularını vardır. Bunu fark etmek için film uzmanı olmak gerekmez. Söz gelimi Coen Kardeşler'i düşününce Frances McDormand, Steven Soderbergh'i hatırlayınca George Clooney akla geliverir. Örnekleri çoğaltalım; Wes Anderson'ın Bill Murray'le, Charlie Chaplin'in Paulette Goddard'la, John Cassavetes'in Peter Falk ve Ben Gazzara'yla, Pedro Almodóvar'ın Antonio Banderas ya da Marisa Paredes'le, Werner Herzog'un Klaus Kinski'yle, Neil Jordan'ın Stephen Rea'yla, Vittorio De Sica'nın Sophia Loren'le, Billy Wilder'in Jack Lemmon'la sıkça birlikte çalıştığını biliriz. Zorlu bir elemeye 11'imizi oluştururken, liste dışı kalanlara da selam ederek bizim seçtiğimiz 11'e geçelim.

1 TIM BURTON & JOHNNY DEPP Johnny Depp henüz ufak tefek roller ve "21 Jump Street" gibi TV dizilerinde filizlenirken, 1990 ona uğurlu geldi.

John Waters'ın "Sulgöz"üyle (Cry-Baby) birlikte aynı sene Tim Burton'ın başyapıtlarından "Makas Eller" de (Edward Scissorhands) başrol üstlendi. Bir anda dünyanın dikkatini üzerine çeken Depp, kariyerine usta yönetmenler ve sağlam filmlerle devam ederken, Tim Burton'la ilişkisini hiç kesmedi. 1994'te şahane biyografi "Ed Wood" da bir kez daha iyi bir yapıta imza attılar. 1999'da "Hayalet Süvari" de (Sleepy Hollow) fantastik bir masalda bir aradaydılar. 2000'lerde de beş kez birlikte çalıştılar. Sadece dublajına katıldığı "Ölü Gelin" (Corpse Bride) dışında, "Charlie'nin Çikolata Fabrikası", "Sweeney Todd", "Alis Harikalar Diyarında" ve "Karanlık Gölgeler"...

2 JOHN FORD & JOHN WAYNE

Sadece western türünün değil, tüm bir sinema tarihinin de dev isimleriydi onlar. Üslubuyla, anlattığı öykülerle sinema sanatının abc'sini yazan John Ford, 1920'lerin sonunda yanına kattığı John Wayne'le 35 yıl boyunca tam 22 kez bir araya geldi. İki John, tek tek yaptıkları işlerde de zirvedeydiler. Ama sanki bir arada olduklarında 'mükemmel'i oluşturuyorlardı. 1928'de Ford'un yapımcısı olduğu filmlerde küçük roller üstlenen Wayne, aynı yıl "Four Sons" ve 1929'da "The Black Watch"ta bu kez Ford'un yönetimindeydi. Başyapıtlar ise 1939'dan itibaren gelmeye başladı. "Cehennem Dönüşü" (Stagecoach), "Aslanlar Diyarı" (Rio Grande), "Kadın Satılmaz" (The Quiet Man), "Çöl Aslanı" (The Searchers), "Kahramanın Sonu" (The Man Who Shot Liberty Valance) ve en son 1963'te "Çılgınlar Batakhanesi" (Donovan's Reef)...

3 ALFRED HITCHCOCK & JAMES STEWART

Hitchcock, kariyeri boyunca türlü 'fetiş'ler de yarattı kendine. Örneğin 'soğuk sarışın' diye tabir ettiğimiz kadın oyuncular hususunda eline kimse su dökmezdi; Grace Kelly'den Tippi Hedren'e, Janet Leigh'e kadar... Ancak sanki erkek oyuncularından James Stewart onun için ayrı bir değer taşıyordu. Üstü kapalı bir eşcinsellik de içeren ve aynı zamanda okuduğunuz sayfaya adını da veren "Ölüm Kararı" (Rope), Hitch Amca'nın 1948'de Stewart'la çalıştığı ilk filmi oldu. Ardından 10 yıl içerisinde üç filmde daha bir araya geldiler. Dergimize adını veren 1954 yapımı unutulmaz "Arka Pencere" (Rear Window), ilk kez 1934'te başka oyuncularla çekip 1956'da rimeykinin yaptığı "Tehlikeli Adam" (The Man Who Knew Too Much) ve son olarak 1958'de "Ölüm Korkusu" (Vertigo)...

4 MARTIN SCORSESE & ROBERT DE NIRO

Her ne kadar yeni gözdesi Leonardo DiCaprio olsa da, Martin Scorsese deyince akla ilk Robert De Niro gelir. İkisini tanıştıran isimse Brian De Palma... İlk kez 1973'te "Arka Sokaklar"ı (Mean Streets) kotaran ikili, tüm zamanların en büyük filmleri arasına girecek "Taksi Şoförü"nü (Taxi Driver) 1976'da çekti. 1977'de "New York, New York" adlı müzikale, 1980'de ise "Kızgın Boğa"ya (Raging Bull) imza attılar. 1983'te yanlarına Jerry Lewis'i de alıp medya eleştirisine giriştiler; "Kahkahalar Kralı" (The King of Comedy). 1990'lara hızlı girerek "Sıkı Dostlar"ı (Goodfellas), gerilimi deneyerek "Korku Burnu"nu (Cape Fear) ve "Casino"yu gerçekleştirdiler. Yine 90'larda "Şüpheli ve Ceza" ve "Hediyecek Kadın" da beraber oynadılar da... Yeni projeleri "The Irishman"i heyecanla bekliyoruz.

5 FEDERICO FELLINI & MARCELLO MASTROIANNI

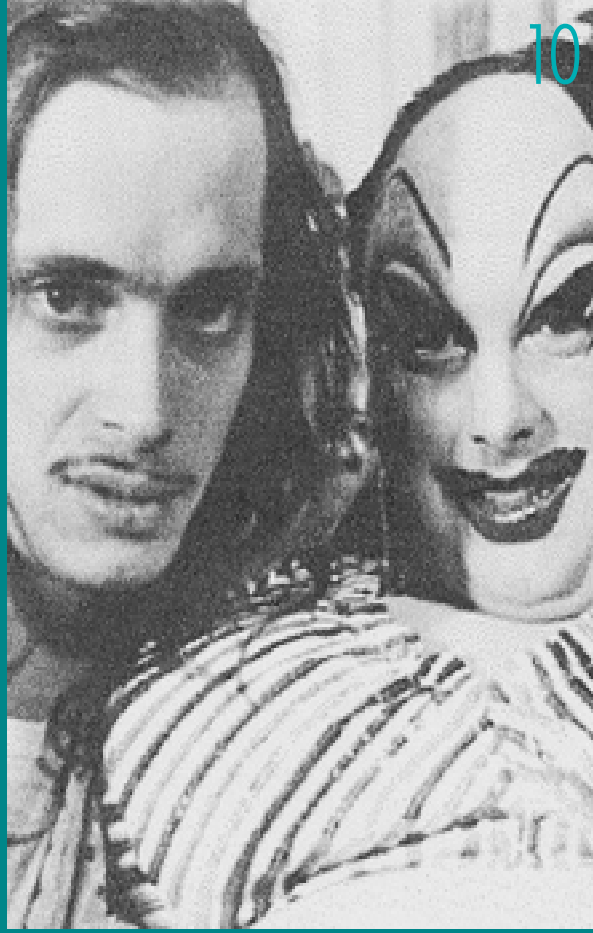
Sadece İtalyan sinemasının değil, dünya sinemasının zirvesine yerleşmiş iki büyük sanatçı. Beraberlikleri 1960'ta ölümsüz bir klasikle başlıyor; "Tatlı Hayat" (La Dolce Vita). Fellini, onda kendini bulmuş olmalı ki, 1963 tarihli bir sonraki başyapıtı "Sekiz Buçuk"ta (8½) ona bir yönetmeni canlandırıyor. 1972'de yeniden bir araya geliyorlar. Bu defa Fellini, dönemin etkisiyle daha da özgür bir anlatıma yönelmiş durumda. "Roma'da Aşk Başka"da (Roma) Mastroianni'ye küçük bir rolde kendini canlandırma fırsatı veriyor. Ve aradan sekiz yıl geçtikten sonra muhteşem ikilinin büyük dönüşünü görüyoruz. 1980 yapımı "Kadınlar Kenti"nde (La Città Delle Donne) Marcello başrolde. Ardından 1986'da "Ginger ve Fred", son olarak da 1987'de "Görüşme"de (Intervista) birlikte çalışıyorlar...

6 BLAKE EDWARDS & PETER SELLERS
Geoffrey Rush'ın muhteşem bir makyaj ve performansla Peter Sellers'ı canlandırdığı "Karşınızda Peter Sellers" adlı filmde, huysuz ve aksi bir adam olarak tasvir edilen Sellers'ın aslında şöhretini biraz da Blake Edwards'a borçlu olduğunu görürüz. İkisinin kotardığı işlere bakınca, hak vermemek de mümkün değil. 1963'te ilk "Pembe Panther" (The Pink Panther) filmiyle başlayan 'fetiş' ilişkisi, 1964'te "Karanlıkta Bir Çılgılık" (A Shot in the Dark), 1968'te "Tatlı Budala" (The Party), 1975'ten itibaren "Pembe Panther" in devam filmleriyle sürüyor. Yani Sellers'ı Müfettiş Clouseau'ya dönüştüren biraz da Edwards... Hatta o kadar 'fetiş'i ki, Sellers'ın ölümünden sonra rol aldığı eski "Pembe Panther"lerin kullanılmayan bölümlerini kırıp 1982'de "Pembe Panther'in İzinde"yi (Trail of the Pink Panther) çekecek kadar...

7 WOODY ALLEN & MIA FARROW
Woody Allen'in 'takıntı'ları bitmez. Tema olarak nasıl ki Yahudi mizahına, cinselliğe takıntılıysa, son dönem nasıl ki filmlerini hep Avrupa'nın farklı yerlerinde çekmeye odaklandıysa, elbette fetiş oyuncularını da var. Bir dönem bu isim Diane Keaton'dı... 80'lerden sonra, aynı zamanda hayat arkadaşı da olan Mia Farrow'a sıra geldi. İkisi ilk kez 1982'de "Bir Yaz Gecesi Seks Komedi"si'nde çalıştılar. En verimli dönemleri de zaten 80'ler oldu. "Zelig", "Kahire'nin Mor Gülü" (The Purple Rose of Cairo), "Hannah ve Kızkardeşleri" (Hannah and Her Sisters), "Radyo Günleri" (Radio Days), "Eylül" (September), "Başka Bir Kadın" (Another Woman), "Alice" ve son olarak "Kocalar ve Karılar" da (Husbands and Wives) birlikteydiler. Ta ki Woody Allen, evlatlıkları olan Soon-Yi Previn'le ilişkiye girene kadar...

8 SYDNEY POLLACK & ROBERT REDFORD
Yönetmen-oyuncu uyumu denince, ilk kez 1962'de beraber aynı filmde rol alan Sydney Pollack ve Robert Redford en doğru örneklerden biri. "Harp Dehşeti"nin (War Hunt) setinde tanışan ikili, dört yıl sonra bu kez yönetmen-oyuncu ilişkisi kurarak nefis bir dram ortaya çıkardılar; "Lanetli Kadın" (This Property Is Condemned). 60'lı yılları bu tek filmle kapattıktan sonra 1970'lerde dört önemli yapıtta bir araya geldiler. Farklı bir western denemesi olan "Jeremiah Johnson", siyasi içerikli "Bulunduğumuz Yol" (The Way We Were), politik sinema şaheseri "Akbabanın Üç Günü" (Three Days of the Condor), "Rodeocu" (The Electric Horseman)... 1985'teki "Benim Afrikam" (Out of Africa) ile Oscar'ları toplayan Pollack ve Redford, son kez 1990'da "Havana"da buluştular.

9 DOUGLAS SİRK & ROCK HUDSON
Melodram ustası olarak da bilinen Douglas Sirk ile salon komedilerinin vazgeçilmez jönü Rock Hudson, tam dokuz kez birlikte çalıştılar. İlki ortalama bir komediydi; 1952 yapımı "Sonradan Görenler" (Has Anybody Seen My Gal). İki sene sonra western macerası "Kızıl Şeytanın Oğlu"nu (Taza, Son of Cochise) yaptılar. Ama asıl bu ikiliyi ölümsüz kılan filmler 1954'ten itibaren gelmeye başladı. Sanki Hudson, Sirk'ün melodramları için yaratılmıştı. "Mukaddes Azap" (Magnificent Obsession), "Her Şey Senin İçin" (All That Heaven Allows), "Aşk Rüzgarları" (Written on the Wind), "Anne Sevgisi" (Never Say Goodbye) gibi... Sirk ve Hudson ayrıca "Esrarengiz Kaptan" (Captain Lightfoot), "Ümit Kanatları" (Battle Hymn) ve son olarak 1957'de "Şafak Devriyesi"nde (The Tarnished Angels) de beraberdiler.

10 JOHN WATERS & DIVINE
Fetiş deyince akla gelebilecek ne varsa, zaten John Waters üzerinde toplanmıyor mu? Nitekim en büyük fetiş sayılabilecek, hayata erken veda eden ünlü travesti oyuncu Divine da buna dahil. İlk defa 1966'daki kısa filmi "Roman Candles" da rol alan Divine, daha sonra 'çılgın' yönetmenin uzun metrajlarına transfer oldu. "Mondo Trasho", "Multiple Maniacs", Waters'ın hatırina gerçek köpek kakası yediği "Pembe Flamingolar" (Pink Flamingos), hem erkeği hem kadını canlandırdığı, dahası bu halleriyle kendisinden hamile kaldığı "Female Trouble", mazbut, iffetli ve dindar bir aile kadını canlandırdığı "Polyester" ve ölümünden önce rol aldığı "Saç Spreyi" (Hairspray), aynı zamanda John Waters sinemasını oluşturan kilometre taşları...

11 ATIF YILMAZ & MÜJDE AR
Fetiş oyuncu kavramı yalnızca dışarıda değil, bizde de mevcut elbette. Atif Yılmaz için belki Türkan Şoray'ı da seçebildik, tercihimiz Müjde Ar'dan yana oldu. Ar, gerçi Arzu Film komedilerinde şöhretini perçinlemişti. Ancak 1980'lere geldiğinde, Atif Yılmaz'la el ele verip hem Türk sinemasının hem de toplumun kadına bakışını değiştirecek bir dizi filme imza attılar. 1978'de "Kibar Feyzo"yla başlayan birliktelikleri, 1981'de "Deli Kan"la sürdü. Asıl verimli dönemleri ise, senaryosunu Murathan Mungan'ın yazdığı "Dağınık Yatak"la başladı. "Dul Bir Kadın", "Adı Vasfiye", "Aaahh Belinda", "Asiye Nasıl Kurtulur", feminizm rüzgarını da arkasına alır o dönem. Sonraki tek buluşmaları ne yazık ki, yönetmenin de son filmi olan "Eğreti Gelin"le 2004'te gerçekleşir.

UTANÇ

ORİJİNAL ADI Shame

YÖNETMEN Steve McQueen

OYUNCULAR Michael Fassbender,

Carey Mulligan, James Badge Dale,

Nicole Beharie

YAPIM/SÜRE 2011 İngiltere, 101 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

Film kaçınılmaz
sona doğru yürümek
zorunda olan bir
adamin çilesi,
çıkışsızlığını taşıyor...

MCQUEEN, İLK FİLMİ "AÇLIK" TAN (HUNGER) ÜÇ YIL SONRA SEKS bağımlısı bir karakteri inceliyor, 30'larında Manhattan'da bir ofiste çalışan (iş biliniyor), yakışıklı Brandon'ın kendine sakladığı bir utançla ördüğü, dışarıdan nüfuz edilemeyen yaşamına bakıyor. Fahişeleri, pornosu veya mastürbasyonuna tanık istemiyor, seks de ruhunu acıtıyor, çünkü bir kalp ya da yüz aramıyor. Neden acı çektiğini bilmiyoruz. Film bunu hiç bir zaman vermiyor. Sanki kaçınılmaz sona doğru yürümek zorunda olan bir adamın çilesi, çıkışsızlığını taşıyor. Bir gün evine kızkardeşi, Sissy'nin gelmesiyle Brandon'ın "Amerikan Sapiği" hayatı, kırılğan gerçekliği kırılmaya başlıyor ki film bundan sonra daha nefes alır, ihtiyaçlar ve üzüntülerin konuşulduğu daha esnek bir hale geliyor. Hatta bulundukları odada boğulacak gibi olsalar da onlara yaklaşmamız için tek ipucu Sissy'nin ağzından çıkıyor: 'Biz kötü insanlar değiliz, sadece kötü bir yerden geldik.'

Filmin ana tonunu iki kardeşin performansları

belirliyor. Yönetmenin ikinci filmi için de tercih ettiği Fassbender'in sefil karakteri tamamlanmamış portre hissi vererek üstüne estetik güzelliğiyle kendini cezalandıran bir ilahiye yaklaşıyor. Fassbender'in tıpkı "Açlık"taki gibi fiziksel oyunculuğuyla kurulan rolünde seks varsa da tutku veya erotizm yok, patlamasına izin verilmeyen içsel bir şiddet var.

İki yakın plan kritik: İlki filmin açılış sahnesi, Brandon'ın vücudunun sadece alt kısmını gördüğümüz ve çerçevesine yalnızca karakterinin ezasını alan sahne, diğeri de Sissy'nin bir barda "New York New York"a kurşun gibi ağır bir yorum getirirken izlediğimiz yakın yüz planı. İkisinin karanlık geçmişleri, konuşulmayan yaraları bu şarkıda akıyor sanki. Yönetmen zekice nedenine hiç girmeden bir kent durumundan söz ediyor ve bunu çığ cinsellikle derin hassasiyeti iyi bir dengede tutarak başarıyor. [A]

Filme 'noir' havası veren Carey Mulligan'ın "New York, New York" yorumu unutulmaz!

Film her ne kadar ihtilafı bir konuyu işliyorsan da meselesini daha da sivirtebilirdi.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

EJDERHA DÖVMELİ KIZ

ORJİNAL ADI The Girl With The Dragon Tattoo

YÖNETMEN David Fincher

OYUNCULAR Daniel Craig, Rooney Mara, Christopher Plummer, Stellan Skarsgård

YAPIM/SÜRE 2011 ABD – İsveç – İngiltere – Almanya, 151 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng ve 2.0 DD Tr. **ŞİRKET** Tiglon (Sony)

Hikayenin odak noktası sürekli değişiyor ve ne kayıp kız hikayesi, ne de karakterlerin ilişkisi derinleşebiliyor.

SVEÇLİ YAZAR STIEG LARSSON'UN, DAHA ÖNCE DE SİNEMAYA UYARLANAN KİTABI "EJDERHA Dövmeli Kız", Fincher gibi bir yönetmenin ilgisini çekebilecek spesifik unsurlara sahip elbette. Ancak bir roman uyarlaması söz konusu olduğunda, karakterlerin de, olay örgüsünün de ötesinde bir mücadele giriyor devreye. O da romanın dilini sinemanın diline tercüme etmek gibi bir güçlkle baş etmek şüphesiz. Fincher'ın "Ejderha Dövmeli Kız" da bu meseleyle baş edebildiğini söylemek güç, ancak kafa yorduğu meseleler, anlatımda bulduğu bazı çözümler, filmi çok vasat bir roman uyarlaması olmaktan kurtarıp, ilgi çekici ve entelektüel bir tartışma yaratmayı başarabilecek kıvama getirmeyi başarıyor.

Bilindiği üzere Larsson'un romanı bir kayıp ya da ölü kız hikayesi üzerine temelleniyor. Gazeteci Mikael Blomkvist'in karanlık bir adamla ilgili yaptığı haber sonucu kendisine ve çalıştığı kuruma dava açılmış, yeterli delil öne süremediği için haklı olduğu halde davayı kaybetmiştir. Paraya ihtiyacı olan popüler gazetecinin imdadına, zengin ve

münzevi bir ihtiyar olan Henrik Vanger yetişir. Ona gerekli parayı verecektir ama tek şartla: Henrik, Mikael'den ailesinin yakasını yıllardır bırakmayan bir gizemi çözmesini, yıllar önce kaybolan çok sevdiği yeğenine ne olduğunu öğrenmesini ister. Mikael'e bu konuda yardımcı olacak kişiye Lisbeth Salander adlı sıradışı bir hackerdir. Film, romandan türettiği dramatik yapıyı oluştururken Mikael ve Lisbeth Salander'in hayatını paralel olarak sunup bir noktada birleştirmekle meseleye bir çözüm getiriyor. Lakin bu çözümün işlediğini söylemek çok mümkün değil. Hikayenin odak noktası sürekli yer değiştiriyor ve ne kayıp kız hikayesi, ne de karakterlerin ilişkisi derinleşebiliyor. Filmde akıllarda yer eden şey müthiş açılış jeneriği, Ronney Mara'nın harika performansı ve Lisbeth Salander'li birkaç sekans oluyor... [2]

Rooney Mara'nın etkili performansı ve açılış jeneriğindeki Trent Reznor-Karen Oh imzalı The Immigrant Song cover çalışması.

Fincher'ın filmografisindeki senaryo zaaflığının en yoğun hissedildiği film.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

ATLIKARINCA

YÖNETMEN İlksen Başarır
UYUNCULAR Mert Fırat, Nergis Öztürk,
Zeynep Oral, Sema Çeyrekbaşı,
Sercan Badur, Oğulcan Güler
YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye, 89 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Most)

"Yasak sulara
lanetli cinsellik"
konusundaki en sarsıcı,
en etkileyici ve en iyi
filmlerden biri.

TÜRK SINEMASININ, TOPLUMUMUZUN DERİNLİKLERİNDE NE DENLİ YAKICI VE mahvedici bir sorun olduğunu her geçen gün daha iyi anladığımız enest olgusuna, bugüne dek çok yetersiz de olsa iki üç filmle dikkat çekmeye çalıştığı söylenebilir. Akla ilk gelen örnekler, Vedat Örfi Bengü'nün "Zavallı Necdet" olarak da bilinen "Bu Kadın Benimdir"i (1953) ya da İrfan Tözüm'ün 1996 yapımı "Mum Kokulu Kadınlar"ı...

Dünya sinemasında ise "Çin Mahallesi"nden (Chinatown) "Lanetli Sevgili"ye (House of Yes), "Zehirli Çiçek"ten (Violette Noziere) "Katil Doğanlar"a (Natural Born Killers) ve "Savaş Alanı"na (The War Zone) açılan geniş yelpazede bir çırpıda onlarca film saymak mümkün...

2009 tarihli "Başka Dilde Aşk"la yönetmenlik yaşamında doyurucu bir ilk adım atmış olan İlksen Başarır'ın 2010'da çektiği "Atlıkarınca" ise "yasak sulara lanetli cinsellik" konusundaki en sarsıcı, en etkileyici ve en iyi filmlerden biri. Biri kız diğeri erkek iki çocuklu orta sınıf bir ailenin kasaba

yaşamından İstanbul'a gelmesiyle yavaş yavaş su üstüne çıkan kahredici gerçeklerle yüzleşmemizi sağlayan film, kanayan yaraya büyük başarıyla parmak basıyor. İlksen Başarır bu zorlu yükü, ağır ama sağlam bir anlatımla taşımış. Senaryoda da imzası bulunan, şair baba rolündeki Mert Fırat ile son dönemdeki en güçlü ve farklı kadın oyuncularımızdan biri olduğunu bir kez daha kanıtlayan, suskun, pişman anne Nergis Öztürk, çok iyiler. Ailenin çaresiz kızı rolündeki Zeynep Oral ise tek kelimeyle müthiş performans gösteriyor. Özellikle olayı anneannesine anlatırken sergilediği oyunculuk karşısında şapka çıkartmak gerek. Genç oyuncunun Altın Portakal ve SİYAD'dan aldığı ödüller de yeteneklerinin küçük birer kanıtı zaten.

Öykü elbette ki mide bulandırıcı, utanç verici ama "Atlıkarınca", cesur, iyi ve unutulmayacak bir film. [\[1\]](#)

Enesti doğrudan gösteren hiçbir sahneye yer vermeden bu etkileyiciliği sağlamak, alkışlanmalı.

Senaryoda, erkek çocuk Edip karakterinin üzerinde belki daha geniş durulabilirdi.

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

40

YÖNETMEN Emre Şahin

OYUNCULAR Ali Atay, Deniz Çakır,

Ntare Guma Mbaho Mwine

YAPIM/SÜRE 2009 Türkiye-ABD, 89 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Fida Film)

İlk filmiyle özellikle teknik açıdan son derece özenli bir çalışma ortaya koyuyor Emre Şahin.

EMRE ŞAHİN'İN İLK FİLMİ "40", SON DERECE UMUT VAAT EDEN BİR ÇALIŞMA OLMASINA karşın, Antalya Film Festivali'ndeki gösteriminin üzerinden yaklaşık iki yıl geçtikten sonra ticari gösterime girebilmişti. Bu tür gecikmeler, film ne olursa olsun zarar verici oluyor, kitesine ulaşmasının önünü kesiyor. Buna rağmen, geçen yılın temmuz sıcaklarında seyirci karşısına çıkan "40", 30 binin üzerinde bir izleyiciye ulaşmıştı. Bunda, Ali Atay'ın önlenemez yükselişinin de etkisi olmuştur kuşkusuz.

Filmin neler yaptığına (ya da yapamadığına) dönersek... Emre Şahin, ilk uzun metrajlı çalışmasında Türkiye sineması adına 'yenileyici' bir sonuca ulaşmış görünüyor. Âlâsını Alejandro González İñárritu'nun (dolayısıyla da senarist Guillermo Arriaga'nın) "Paramparça: Aşklar-Köpekler" (Amores Perros) ve "Babil'de (Babel), Quentin Tarantino'nun "Ucuz Roman'da (Pulp Fiction) uyguladıkları 'kesişen hikayeler' formülüne sırtını dayıyor burada Şahin. Taban tabana zıt özelliklere sahip üç karakterin

dünyalarını üç ayrı hikayeyle anlatırken, onları buluşturan bir 'çanta'yla 'kesişme noktası' da sağlamış oluyor. Üç hikayenin güçlü olanı, Ali Atay'ın 'serbest vezin' performansı ile hayat bulan taksi şoförüyle değerlendiriliyor. Deniz Çakır'ın hikayesi idare ediyor, Afrikalı kaçak göçmenin bölümüyse diğerlerinin yanında sönük kalıyor, filmin ritminin düşmesine neden oluyor.

"40"ı değerlendirirken filmin teknik zenginliği ve dinamik anlatımından bahsetmeden geçmek haksızlık olur. Genç senarist-yönetmen, Amerikan bağımsız sinemasından ödünç alınmış 'anti-kahraman' modelleriyle donattığı hikayesini beyazperdeye taşıırken, özellikle taksi şoförünün dünyasında mükemmel kurgu hamleleri yapıyor, diyaloglardaki inandırıcı boyutla da teknik başarısının heba olmasını sağlıyor. [2]

Ali Atay, gerçekten yetenekleri sınırsız bir aktör. Adım adım yükselişi de bunun somut bir kanıtı...

Emre Şahin, üçüncü hikayeyi hiç sokmasaymış filmin bünyesine, çok daha iyi olurmuş...

7.

7. SİNEMARDIN ULUSLARARASI MARDİN FİLM FESTİVALI

SİNEMARDIN

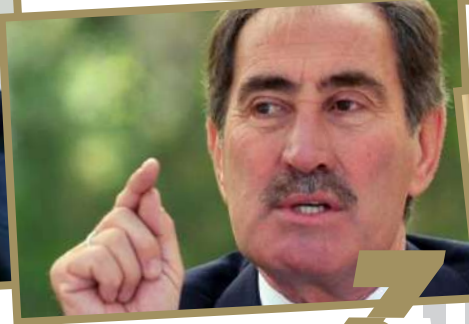
7TH SINEMARDIN INTERNATIONAL MARDIN FILM FESTIVAL
8-15 HAZİRAN - JUNE 2012

WWW.SINEMARDIN.COM.TR

SİNEMARDIN

1 - "Kürk Mantolu Madonna" sonunda uyarlanacak

Yıllardan beri konuşulur, usta edebiyatçı Sabahattin Ali'nin "Kürk Mantolu Madonna"sı ne zaman sinemaya uyarlanacak diye. Tünelin ucundaki ışık göründü galiba bu sefer. Kitabın uyarlanması konusunda pek çok sinemacının teklifini geri çeviren yazarın kızı Filiz Ali, şimdilerde kendisine sunulan yeni bir projeye sıcak bakıyormuş.

2 - Dede evinde film çekmek

Onur Ünlü'nün yeni filmi "Sen Aydınlatırsın Geceyi"nin çekileceği haberini önceden vermiştik. Ünlü, çekimlere Manisa Akhisar'da başladı. Biz, Kocaelispor sevgisinden Ünlü'yü İzmitli sanırdık. Meğer Akhisarlıymış. Filminde de çocukluğunda sık sık ziyaret ettiği, yıllarca dedesinin yaşadığı evi mekan olarak kullanıyor. Anlayacağınız "Sen Aydınlatırsın Geceyi" de Ünlü'nün 'dedesinin insanları' bir anlamda.

3 - Sinema Kanunu değişiyor

2005'te çıkan Sinema Kanunu, devletin sinemacılarla bir anlamda barış çubuğu yaktığı bir yasal düzenlemeydi. Yedi yıl boyunca uygulama safhasında birçok sorun ortaya çıktığı için, sinemacılar kanunun yeniden elden geçmesini istiyordu. Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, sonunda müjdeyi verdi: Sinema Kanunu birkaç ay içerisinde değişecek. Yeni düzenlemeyle yerli filmlere destek artacak, yabancılarla ortaklık konusunda düzenleme yapılacak, geri ödemedeki şartlar esnekleştirilecek.

4 - "Çağrı"da mı takılıp kaldık?

İranlı yönetmen Mecid Mecidi, Hz. Muhammed ile ilgili çekeceği, "Muhammed" adlı filmin detaylarını SineMardin Film Festivali için Mardin'e geldiğinde açıkladı. Böylece özellikle İslam coğrafyasında devam eden, peygamberin tasvir edilmesiyle ilgili tartışmalara da ilk defa cevap vermiş oldu. Ama yarısı çekilen

filmle ilgili Mecidi'nin açıklamaları, Türkiye'de beklenen ilgiyi göremedi. 35 yıl önce çekilen "Çağrı'nın efsaneleştiği bir ülkede, Mecidi'nin iki yıl sonra gösterime girmesi planlanan filminin haberinin ilgi görmemesi şaşırtıcı değil mi?

5 - "Hicaz" ne ödülü aldı?

Hafta içinde e-postayla gönderilen basın bülteninde Erdal Rahmi Hanay'ın yönettiği "Hicaz"ın Uluslararası Madrid Film Festivali'nden ödülle döndüğü duyuruluyordu. Sevindik elbette. Ama bülteni okuyunca, filmin hangi dalda ödül aldığını anlayamadık. Çünkü yazılmamıştı. Anadolu Ajansı, "Hicaz"ın jüri özel ödülü aldığını duyursa da bir ödül karmaşası yaşıyoruz. Ortada bir ödül var ama ne ödülü olduğunu anlayan beri gelsin.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 ROCK FM 94.5'DE

“Ingrid Bergman sadece başyapıtlarda görünmek istiyordu.
Oysa bir filmin başyapıt olup olamayacağını kim bilebilir ki?”

Alfred Hitchcock